

MYŠLENKY NA MĚSÍC ZÁŘÍ

AMADEO CENCINI

MÁŠ-LI MĚ RÁD, NEDOVOL MI VŠECHNO

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ KOSTELNÍ VYDŘÍ 2016

1. Jen láska dává člověku pochopit, kolik je povinován životu, druhému člověku a druhým lidem. Vědomí, že jsem milován, mě činí odpovědným.
2. Bůh je od věčnosti zamilován do krásy tvora, kterého chtěl stvořit.
3. Ten, kdo si umíní žít v ráji svých fantazií, často donutí druhé k životu ve velmi konkrétním pekle.
4. Druhé máme vnímat takové, jací opravdu jsou, a ne jací myslíme, že jsou.
5. Úcta pro věřícího člověka pochází od Boha, Otce, který každé dítě přijímá jako svého syna a dává mu jistotu své lásky – jistotu, že už úžasné je, a nemusí se jím teprve stávat.
6. Kdo se nenaučí přijímat utrpení, jako kdyby říkal NE samotnému životu. Žil by v jedné velké lži.
7. Nekona-li člověk správné, krásné a dobré věci, podléhá zmatku a frustraci.
8. Ten, kdo je vychováván k tomu, aby se uměl odříci vlastních požadavků, zůstává nohama na zemi, má k druhým lidem úctu a žije ve zdravém napětí ve vztahu k budoucnosti a k svému osobnímu růstu.
9. Smysl pro povinnost zakouší opravdu jen ten, kdo na sobě nejdříve zakusil velkorysost někoho jiného.
10. V životě neexistuje automatický vztah mezi přáním a jeho splněním, žádná bezprostřední souvislost mezi tužbou a realitou, ale všechno něco stojí, všechno má svůj čas, všechno si žádá věrnost a pokojné očekávání.
11. Křesťan stejně jako vychovatel je věrohodný ne tím, co říká, ale především tím, co dělá, a úplně nejvíc díky tomu, kým je.
12. Zralost je dcerou bolesti.
13. Nevychovanost dokonale nevychovaných lidí ztěžuje život všem dalším, působí vzájemnou lhostejnost a odnímá nám každodenní špetku laskavosti a harmonie.
14. Pokud chcete jednat s rozhodností, musíte být přesvědčeni o správnosti toho, co děláte, jinak přenášíte na ostatní svou nejistotu.
15. Cítit se opravdu milován a učit se uznávat hojnost přijímané lásky je mocným faktorem rostoucí sebeúcty.
16. V jasném zákazu, který nám nejde vyslovit snadno, ale který obsahuje naději, je víc lásky než v neurčitěm odmítnutí, z něhož není poznat, co si skutečně myslíte.

17. K tomu, aby tu byla pravá láska, je nutné plné a bezpodmínečné přijetí druhého jakožto někoho, kdo je ode mě odlišný a koho mám rád, protože je jiný.
18. Křesťanský Bůh je Bůh, který věřícímu jemně odpovídá i „ne“ A je-li Boží plán něco jiného ve vztahu k lidským plánům, pak můžeme říct, že správná zkušenost se zákazem v životě nás připraví na to, abychom se otevřeli zkušenosti živého a pravého Boha.
19. Člověk, jehož požadavky druzí vždy a všude uspokojují, žije v nereálném světě.
20. Úloha vhodně užitého zákazu je zásadní, učí tě tomu, že svět ti není k dispozici, ale že máš vůči němu povinnosti.
21. Když dobře prožíváme odloučení od druhého, včetně bolesti, kterou přináší, pak se vzájemné pouto neztratí, ale dostane se na vyšší úroveň.
22. Neexistuje život bez utrpení. Nikdo nemůže dát smysl svému životu, nedá-li smysl svému utrpení. Člověk nevychovaný k bolesti zůstane navždy dítětem.
23. Větší poctivost vůči sobě samým může občas způsobit to, že budeme méně trpět a necháme méně trpět i druhé.
24. V životě je mnohem více toho, co přijmeme, než toho, co darujeme, nebo než toho, co si zasloužíme. Sám život je darem.
25. Když si v osobních a rodinných vztazích začneme účtovat, jsme v koncích: láska je buď zdarma, anebo to není láska.
26. Nemá cenu mít práva, která nejsou odvozena od dobře splněných povinností.
27. Když si člověk o sobě nenamlouvá hlouposti, nebude pak působit neštěstí sobě a druhým.
28. Každý z nás musí druhého, ať se mu to líbí nebo nelíbí, přijmout v celé jeho jinakosti – a při střetu s touto jinakostí se musí potýkat se svými silnějšími i slabšími stránkami. Můžeme tak odhalit krásu pospolitosti, spolupráce.
29. Každý, kdo přišel na tento svět, na něj přišel, protože po něm někdo (či Někdo) toužil a chtěl ho. Jakási Dobrá vůle dala přednost jeho existenci před neexistencí.
30. I když darujeme sebevětší množství lásky, nikdy nevyrovnáme to množství lásky, které jsme přijali.